

at det vil være en meget passende Anvendelse af saadanne Bøder, at de komme det Slags Fattige tilgode, som nyde godt af Midlerne i de Fattiges Kasse.

Carlson: Det er ikke meget, som den ærede Ordførers Foredrag giver mig Anledning til at bemærke. Jeg har dog nogle enkelte Bemærkninger at gjøre til, hvad han fremførte om mine Vædringsforslag. Den ærede Ordfører tager nemlig feil, naar han — hvis jeg ellers hørte rigtig — forudsatte, at jeg skulde have overseet, at i Tilfælde af, at Nogen blev mulcteret for at have skudt Vildt paa anden Mands Grund, skulde han tillige tilbagegive Vildtet. Dette har jeg paa ingen Maade overseet, men jeg troer ikke, at det har nogen afgjørende Betydning. Min Grundtanke var den, at det er overmaade sjældent, at Nogen kan blive straffet med en Mulct fra 5 til 50 Rd. i Henhold til Forordningen af 25de Marts 1851, fordi det er overmaade sjældent, at Nogen bliver overbevist om ulovlig Jagt, hvorimod det oftere er Tilfældet, at Nogen bliver mulcteret fra 2 til 10 Rd., fordi han træffes med Bøsse osv. paa anden Mands Grund. Da det nu, som sagt, er saa sjældent, samt da det sædvanlig kun falder sammen med, at man griber Bedkommende paa ferst Gjeving, i det Dieblif han skyder et Stykke Vildt, s. Ex. et Stykke Raavildt — hvilket efter min Erfaring maaffee ikke skeer 1 Gang af 5, 6, 7 eller 8 Gange, ja maaffee paa mange Steder ikke 1 af 10 Gange — saa siger jeg, at Mulcten er ikke tilstrækkelig for at hjælpe til at skrænke fra ulovlig Jagt, naar den sættes saa langt ned, som den ærede Forslagsstiller har gjort. Jeg troer, at de Indvendinger, som tidligere bleve anførte fra den ærede Ordførers Side, gik i den Retning, og jeg kan af de nu anførte Grunde ikke acceptere dem som afgjørende. Naar den, som skyder Vildt paa fremmed Mands Grund, kun en enkelt Gang af de mange Gange han skyder Vildt, bliver greben og mulcteret og i For-

bindelse dermed straffet for ulovlig Jagt — hvilket som sagt sjældent skeer — saa troer jeg ikke, at de Mulcter, man har foreslaaet, ere tilstrækkelige for overhovedet at værne om Vildtstanden. Dette er min Hovedindvending, og den staaer jo fast, hvad enten Vildtets Værdi kommer til eller ei, saa jeg seer ikke — skjøndt jeg beklager det overmaade meget —, at jeg i, hvad den ærede Ordfører har fremført, kan finde nogen Grund til at frasalbe det Forslag om en Forhøielse af Mulcten, som jeg har tilladt mig at stille. — Hvad angaaer de Fugle, som vi have optaget paa Mulctlisten, har jeg ikke noget Videre at bemærke om dem. Jeg troer, det er rigtigst at optage dem, men vil man ikke optage dem, lægger jeg ikke saa overordentlig stor Vægt derpaa. — Med Hensyn til Fredningstiden for Raabuffen fastholder jeg, hvad jeg første Gang sagde, at jeg troer, at det er rigtigst, at den Fredningsbestemmelse, som vi have foreslaaet, vedtages, og at der gives Frihed til at fhyde i den Tid, i hvilken det ærede Udvalg har villet forbyde Skydning af Raabuffe. — Der er endnu et Par Ting, som jeg skal omtale. Naar jeg udtalte mig imod, at man skulde frede noget Dyr eller nogen Fugl absolut hele Aaret rundt, saa fastholder jeg den Grundanskuelse, at det er unødvendigt og urigtigt; men, da jeg omtalte dette første Gang, jeg havde Ordet ved denne Behandling, søiede jeg ogsaa til, at jeg var overbevist om, at, naar man indførte en saadan unødvendig Fredningstid, vilde man derved give en større Anledning til at dræbe disse Fugle, hvilket ikke vilde blive Tilfældet, naar man giver Frihed dertil i visse Tider af Aaret. Naar den ærede Ordfører troede, at jeg havde taget feil, og at jeg gik ud fra den Forudsætning, at Uglen efter Udvalgets Forslag skulde fredes hele Aaret rundt, saa er det ham og ikke mig, som tager feil; thi hvis han vil see efter, hvad jeg har sagt, vil han see, at jeg anførte to Exempler af Fugle, Uglen og Spetten. Det ene Exempel var hentet blandt Fugle, som man ikke vilde frede hele Aaret rundt, det an-